

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. XXVI. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-idm139972050028656/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Dog af vort korte Liv
Har Kjærlighedens Bliv
Jo skabt en salig Sum af Evigheder.

Iblandt den lille Gruppe Digte »Til Een«, der stammer fra hans Ægteskabs første Sommer, som han og Julie tilbragte i et lille Boelshus ved Bramsnæs Vig, staar et Digt, der indeholder hans *Confiteor*: »paa din Deilighed jeg troer.« Som en mægtig Udvidelse og Bekræftelse af Liliens Ord til Rosen hedder det heri om *Timen*, da de kom til Kjærligheds Forstaaelse:

Timen, som vore Længsler fødte,
Mens Taaerne randt og Hjerterne blødte.
Timen, som vore Sjæle forbandt;
Timen, som mine Arme lukked
Om Dig, og min Lueterst slukked
Og tændte den kraftigt igjen;
Timen, som kaldte vort Liv tillive,
Skal til en Evighed blive,
Og vi vorde evige ved den.

Det er Julies Betydning for Winther, at hun gav hans dybeste Anelse og Længsel deres Opfyldelse og Bekræftelse. Hun gav Winther sig selv igen.

Det betyder ikke, at Livet for Winther, efter at han havde truffet Julie, blev eet i Tanke og Handling. Winther havde ikke den Karakterens Konsekvens og den Viljestyrke som Paludan-Müller, der formede sit Liv efter sin Idé. Winthers Opgave var ogsaa i sig selv vanskeligere end Paludan-Müllers. Der ligger i Livsfornægtelsen i sig selv en større Konsekvens end i Livsbekræftelsen. Det negative gør sig mere bemærket end det naturlige og positive. Men dertil kommer, at medens Paludan-Müller isolerede sig, kun realiserede Livet i en snæver Kreds af Virkeligheden, saa stod Winther i en ganske anden Forstand midt i Livet med alle dets complicerede Forhold. Livet satte Winther paa en haard og lang Prøve. Overfor Modgang og de store Sorger, især Steddatteren Idas tiltagende Sindslidelse, kom han tilkort i den Forstand, at han ikke

XXVI

beslutsomt imødegik dem. Han stod trofast ved Hustruens Side i hendes Kamp for Datteren, delte ærligt Sorgen med hende, men kunde ingen Hjælp være udover den Støtte, som ligger i Deltagelse og Trøst.

Livet viste ogsaa Begrænsningen i Julies og Winthers Fællesskab. Af deres *Hjem*, inden det af Hennes syn til Idas Sygdom opløstes, saa Winther i sine sidste Aar igen blev »hjemløs« og ofte maatte leve borte fra Danmark, har en Ven af dette Hjem, Carl Snoilsky, tegnet et Billede. Det er »Fruens Stue«:

Och jag ser altsamman åter
Varmt i eftermiddagssken:
Heibergs, Monrads hvita byster,
Skovgaards lilla Roma-scen.

Prydlig i Amagerdräkten,
Stine kaffebrickan bär,
Svarte raphönshunden vänligt
Några smekningar begär.

Og det er Digterens Arbejdsværelse:

I den öfversta etagen
Finns en kammare för sig;
Ofta nog är dörren reglad,
Men det gäller icke mig.

Skaldevän, det är din verkstad!
Kom jag plötsligt på besök,
Såg jag sångmön skyggt försvinna
I ett ljusblätt flor af rök.

I denne Hjemmets Poesi og Skønhed var de fæles, den var skabt af dem begge, hver gav sit.

I Hjemmets Hverdag havde de ikke dette Fællesskab, hverken i Formue eller i de mangfoldige andre Forhold, der tilsammen skaber Dagliglivet.

Kun i deres Elskov og Kærlighed var de hinanden fuldt jævnbyrdige.

Men i hvor høj Grad at Julie gav Winther sig selv *helt*, ses deraf, at han ikke blot skrev »Til Een«, men ogsaa »Hjortens Flugt« med hende i Tankerne og i Ly af hende.